

Adventni Pregled

SVET JE NAŠA NJIVA

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ Otk. 14:12.

IZD. 64, BR. 27

BETL KRIK, MIČ. UTORAK, JUL 5, 1887.

CEO BR. 1722.

HRIST ČOVEKOV PRIMER

OD GDE. E. G. VAJT.

NE postoji ništa što će oslabiti snagu crkve kao ponos i strast. Ako neko ko je uključen u Božje delo radi stvari u suprotnosti drugom uključenom u isto delo, to je razdor i nesloga. Ako radimo to da budemo poštovani ili da veličamo sebe, to je oholost, i smrt za duhovnost i Hrišćansku ljubav i jedinstvo delovanja. Neka ne bude duh protivljenja među Hrišćanima. Hrist nam je dao primer ljubavi i poniznosti, i zapovedio je svojim sledbenicima da vole jedni druge kao što je on voleo nas. Moramo u poniznosti uma poštovati druge bolje nego sebe. Moramo biti strogi prema našim sopstvenim manama karaktera, da budemo brzi da primetimo naše sopstvene zablude i greške, i da dajemo manje značaja manama drugih nego što dajemo našim sopstvenim. Moramo osetiti posebno zanimanje za gledanje na stvari drugih,—ne da im zavidimo, ne da tražimo mane kod njih, ne da dajemo primedbe o njima i predstavljamo ih u pogrešnom svetlu, već da činimo strogu pravdu u svim stvarima našoj braći i svima sa kojima imamo bilo kakve poslove. Duh da činimo planove za naš sopstveni sebičan interes, tako da ugrabimo malo koristi, ili da radimo da pokažemo nadmoćnost ili nadmetanje, uvreda je Bogu. Hristov Duh će voditi svoje sledbenike da budu zabrinuti, ne samo za svoj uspeh i napredak, već i da budu jednako zainteresovani za uspeh i napredak svoje braće. To bi bilo voljenje našeg bližnjeg kao samog sebe; a suprotan duh od ovog stvara razlike i otuđivanja i nedostatak ljubavi i sklada.

Oh, kako je neumesna sva ta borba za nadmoćnost! Samo Isus treba da se uzdiže. Šta god može biti sposobnost ili uspeh bilo koga od nas, to nije zato što smo sami proizveli te sile; one su sveti zalag koji nam je dat od Boga, da bude mudro primenjen u njegovoj službi za njegovu slavu. Sve je Gospodnji poveren kapital. Zašto, onda, mi trebamo biti uzvisivani? Zašto treba da privlačimo pažnju na naše sopstveno oštećeno ja? Ono što posedujemo u talentu i mudrosti, primljeno je od Izvora mudrosti, da možemo slaviti Boga.

Apostol bi skrenuo našu pažnju sa nas samih na Autora našeg spasenja. On iznosi pred nas njegove dve prirode, božansku i ljudsku. Ovde je opis božanske: „Koji se, iako u obličju Božjem, nije otimao da bude jednak Bogu.“ Bio je „sjač slave njegove i savršeni otisak njegove osobe.“

Onda, ljudske: „Našavši se u obličju čoveka, ponizio se i postao pokoran do smrti, i to smrti na krstu.“ On je dobrovoljno uzeo ljudsku prirodu. To je bio njegov sopstveni čin, i to po njegovom sopstvenom pristanku. Obukao je svoje božanstvo u ljudsku prirodu. On je sve vreme bio kao Bog, ali nije izgledao kao Bog. Prikrio je pokazivanja Božanstva koje je zapovedalo poštovanje, i izazivalo divljenje, Božjeg univerzuma. Bio je Bog dok je bio na zemlji, ali je lišio sebe Božjeg obličja, i umesto njega uzeo je obličje i običaje čoveka. Hodao je zemljom kao čovek. Radi nas je postao siromašan, da mi preko njegovog siromaštva možemo biti učinjeni bogatima. Odložio je na stranu svoju slavu i svoje veličanstvo. Bio je Bog, ali se slave Božjeg obličja za neko vreme odrekao. Iako je hodao među ljudima, u siromaštvu, šireći svoje blagoslove gde god je išao, na njegovu reč legije anđela bi okružile svog Iskupitelja, i odale mu poštovanje. Međutim hodao je zemljom neprepoznat, nepriznat, osim sa nekoliko izuzetaka, od svojih stvorenja. Atmosfera je bila zagađena grehom i prokletstvima, umesto himne hvale. Njegova sudbina je bila siromaštvo i poniženje. Dok je prolazio tamo vamo na svojoj misiji milosti da oslobodi bolesne, da podigne utučene, jedva da ga je usamljeni glas nazvao blagoslovenim, a sami najveći u naciji prolazili su pored njega sa prezirom.

Uporedite ovo sa bogatstvom slave, obiljem hvale koja se izliva iz besmrtnih jezika, miliona bogatih glasova u Božjem univerzumu u himnama obožavanja. Međutim ponizio se, i uzeo je smrtnost na sebe. Kao član ljudske porodice bio je smrtnik, ali kao Bog bio je izvor života svetu. Mogao je, u svojoj božanskoj ličnosti, uvek doleteti napredovanju smrti, i odbiti da dođe pod njenu vlast; ali je dobrovoljno položio svoj život, da bi čineći tako mogao dati život i izneti besmrtnost na svetlo. Nosio je grehe sveta, i pretrpeo kaznu koja se skotrljala kao planina na njegovu božansku dušu. Dao je svoj život na žrtvu, da čovek ne umre večno. Umro je, ne zbog toga što je bio primoran da umre, već svojom slobodnom voljom. To je bila poniznost. Celu blago neba bilo je izliveno u jednom daru da spasi palog čoveka. Uneo je u svoju ljudsku prirodu sve životodavne energije koje će ljudska bića trebati i moraju ih primiti.

Čudesne li kombinacije čoveka i Boga! Mogao je pomoći svojoj ljudskoj prirodi da podnese napade bolesti izlivanjem vitalnosti i nepropadljive snage iz svoje božanske prirode u ljudsku. Međutim ponizio je sebe do ljudske prirode. Učinio je to da bi Pismo moglo biti ispunjeno; i Sin Božji je ušao u plan, znajući sve korake u svom poniženju, da se mora spustiti da učini iskupljenje za grehe osuđenog, jecajućeg sveta. Kakva poniznost je to bila! Zadivila je anđele. Jezik je nikada ne može opisati; mašta je ne može primiti. Večna Reč je pristala da bude učinjena telom! Bog je postao čovek! Bila je to divna poniznost.

Međutim zakoračio je još niže; čovek se mora poniziti kao čovek da nosi uvredu, poniženje, sramne optužbe, i zlostavljanje. Činilo se da nema bezbednog mesta za njega na njegovoj sopstvenoj teritoriji. Morao je da beži od mesta do mesta za svoj život. Bio je izdan od jednog od svojih učenika; bio je odbijen od jednog od svojih najrevnijih sledbenika. Bio je izrugivan. Bio je krunisan sa krunom od trnja. Bio je bičevan. Bio je primoran da nosi teret krsta. Nije bio neosetljiv na ovaj prezir i sramotu. Pokorio se, ali oh! osetio je gorčinu kao što nijedno drugo biće nije moglo da je oseti. Bio je čist, svet, i neokaljan, a ipak osuđen kao kriminalac! Divni Iskupitelj sišao je dole sa najvećeg uzvišenja. Korak po korak ponizio se da umre,—ali kakvom smrću! Bila je to najsravnija, najokrutnija,—smrt na krstu kao zločinac. Nije umro kao heroj u očima sveta, natovaren počastima, kao ljudi u borbi. Umro je kao osuđeni kriminalac, viseći između nebesa i zemlje,—umro je sporom sramnom smrću, izložen rujanjima i grdnjama degradiranog, opterećenog zločinom, razuzdanog mnoštva! „Oni koji me vide svi mi se izruguju: puće usnu, odmahuju glavom.“ Ps. 22:7. Bio je ubrojan sa prestupnicima, izdahnuo je usred ismejavanja, a njegovi srodnici po telu odrekli su ga se. Njegova majka je posmatrala njegovo poniženje, a on je bio primoran da vidi mač kako probada njeno srce. Pretrpeo je krst, prezreo sramotu. Pridavao je tome mali značaj imajući u vidu uspehe koje je donosio u ime, ne samo stanovnika ovog sitnog sveta, već celog univerzuma, svakog sveta koji je Bog stvorio.

Hrist je trebao da umre kao čovekova zamena. Čovek je bio kriminalac pod smrtnom kaznom zbog prestupa Božjeg zakona kao izdajnik, pobunjenik; zato zamena za čoveka mora umreti kao zlotvor, jer je stajao na mestu izdajnika, sa svim njihovim nagomilanim gresima na njegovoj božanskoj duši. Nije bilo dovoljno da Isus treba umreti kako bi potpuno ispunio zahteve prekršenog zakona, već je umro sramnom smrću. Prorok daje svetu njegove reči, „Nisam zaklanjao svoje lice od sramote i pljuvanja.“

Imajući u vidu ovo, mogu li ljudi imati jednu trunku veličanja? Dok otkrivaju Hristov život i patnje i poniženje, mogu li podići svoje ponosne glave kao da neće podneti nikakve kušnje, nikakvu sramotu, nikakvo poniženje? Kažem Hristovim sledbenicima. Gledajte na Golgotu, i crvenite od

sramote zbog vaših sebi važnih ideja. Sve ovo poniženje Veličanstva neba bilo je za krivog, osuđenog čoveka. Išao je niže i niže u svom poniženju, dok nije bilo nižih dubina koje bi mogao dosegnuti kako bi podigao čoveka iz njegove moralne zaprljanosti. Sve je to bilo za vas koji težite za nadmoć—težite za ljudskom hvalom, za ljudskim uzvisivanjem; vas koji se plašite da nećete primiti svu tu poslušnost, to poštovanje od ljudskih umova, za koje mislite da je vaše pravo. Da li je to nalik na Hrista?

„Neka u vama bude isti um koji je bio i u Hristu Isusu.“ Umro je da učini iskupljenje, i da postane uzor za svakoga ko bi bio njegov učenik. Da li će sebičnost doći u vaša srca? I da li će oni koji nisu postavili pred sobom uzor, Isusa, veličati vaše vrline? Nemate nijednu osim ako dolaze kroz Isusa Hrista. Da li će ponos biti gajen nakon što ste videli Božanstvo kako ponižava sebe, a onda i kao čovek srozava sebe, dok nije bilo nižeg položaja do kojeg se može spustiti? „Zapanjite se, O nebesa,“ i budite zaprepašćeni, stanovnici zemlje, da takve zahvalnosti treba da se čine našem Gospodu! Kakvo nepoštovanje! kakva zloba! kakva formalnost! kakav ponos! kakvi napori učinjeni da podignu čoveka i proslave sebe, dok se Gospod slave ponizio, u agoniji, i umro sramnom smrću na krstu u naše ime!

Ko uči blagost i poniznost Uzora? Ko se usrdno trudi da ovlada sobom? Ko podiže svoj krst i sledi Isusa? Ko se rve protiv uobraženosti? Ko ulaže sebe u dobroj garanciji i sa svim svojim snagama da nadvlada sotonske zavisti, ljubomore, zle pretpostavke, i raskalašnost; čišćeći hram duše od svih nečistoća i otvarajući vrata srca za Isusa da uđe? Da li bi ove reči imale takav utisak na umove da bi svi koji mogu da ih čitaju gajili milost poniznosti, bili samozatajni, više naklonjeni da poštuju druge bolje nego sebe, imajući um i Duh od Hrista da nose jedni drugima terete! Oh da možemo zapisati duboko na naša srca, dok razmišljamo, milostivost i poniženje do kojih se Božji Sin spustio da mi možemo biti sudeonici u božanskoj prirodi, i pobeći pokvarenosti koja je u svetu zbog požude! Sva oholost, sve samouzvisivanje mora biti uklonjeno od nas, a mi da naučimo blagost i poniznost Hrista, ili nećemo naći mesta u Božjem kraljevstvu. Život mora biti skriven sa Hristom u Bogu. Sidro svake duše mora biti bačeno u Stenu rascepljenu za nas, tu Stenu koja podnosi propali svet. Neka imamo ove stvari u našim umovima.

Ponos talenta, ponos intelekta, ne može postojati u srcima koja su skrivena sa Hristom u Bogu. Ne bi bilo opiranja da se dozvoli sebi da se upadljivo istakne da Božanstvo i ljudskost spojeni nisu stajali u pukotini da zaustave presudu za prekršen zakon. Njegove kazne bi pale, bez trunka smanjivanja njegove strogoće, na grešne. To je palo na Isusa, Iskupitelja sveta, da pruži čoveku još jedno suđenje. Neka se onda ponizimo, i obožavamo Isusa, ali da nikad, nikad ne uzvisujemo sebe ni u najmanjem stepenu. Ne daj Bože da treba u sebi da gajimo nezavisnost. Požurite da niko od nas ne bi zauzeo strašan položaj onog za kojeg je Hrist uzalud umro.

Da li će moja braća razmotriti da ne postoji carski put do neba? Krst, krst, leži direktno na stazi kojom moramo putovati da dođemo do krune. Oni koji se neće poniziti kao i malo dete, rekao je Isus Hrist, neće imati udelu u nebeskom kraljevstvu. Ako je motiv svog našeg života da služimo i poštujujemo Hrista i blagoslovimo čovečanstvo u svetu, onda će najsumornija staza dužnosti postati blistav put,—staza postavljena za otkupljene od Gospoda da hodaju. Ako smo Božja deca, biće nebrojenih prilika da mu služimo aktivnom službom onima za koje je on umro. Isus gleda na oskudice, potrebe, svake duše, i služi onima stojeći pored onog kojeg koristi da bude oruđe da pomogne i blagoslovi druge. Sve rasprave, sva zavisti, žalosni su za Isusa Hrista. Bazel, Švajcarska.